

противници на новата партия; като че ли Европа е нѣмала други грижи, та се е заловила съ заговори срѣщу него. „Азъ разбирамъ, че на лигата на тиранитѣ е леко да налегне върху единъ човекъ, извика той, но азъ тѣй сжщо знамъ, какви трѣбва да бѣдѣтъ длѣжноститѣ на единъ човекъ, който е готовъ да умре, като защитава отечеството“.

Тая рѣчь носяше отпечатъкъ на трагическо прѣдчувствие за смъртъ, което въздигаше човекъ, но тѣй сжщо и на тщеславие, което го правяше да бѣде смѣшенъ. Слѣдъ наклѣветаванieto на комитетитѣ, като на огнища за заговоръ, оратора свърши съ слѣдующитѣ думи:

„Какъвъ е цѣрътъ на това зло? — Трѣбва да се накажатъ измѣнниците, да се възобновятъ бюрата на Комитета на обществената безопасностъ, да се прѣчисти самия комитетъ и да се подчини той на Комитета на общественото спасение; да се пречисти самия Комитетъ на общественото спасение, да се установи единството на правителството подъ върховната властъ на Конвента, който е центра и сѣдията на всичко, да се унищожатъ бунтовнитѣ партии, като имъ се противопостави авторитета на цѣлия народъ, за да се основе връхъ тѣхнитѣ развалини могуществото на правосъдието и на свободата: такива сж основнитѣ принципи. Ако тѣ не могатъ да се провъзгласяватъ отъ страхъ на обвинение въ честолубие, то азъ ще дойда до заключение, че тие принципи се смятатъ за недозволенни и че тиранията царува мѣжду насъ: но както и да е азъ не ще да млѣкна, защото какво могатъ каза на единъ човекъ, който има право и който е готовъ да умре за отечеството си?“

„Азъ съмъ създаденъ за да се боря съ прѣстѣпленieto, а не да управлявамъ чрѣзъ него!“

„Назовете тие, които обвинявате!“ викнаха Робес-